

THEATER

De wijsheid die het leven heet

Herwig Ilegems en Johan Petit delen de lessen die het leven hen leerde. 'Je bent er al.'

Charlotte De Somviele

maandag 19 september 2022 om 3.25 uur

'Hoe te leven': menselijk. Karolina Maruszak

MartHal'tentatief

Hoe te leven

Op tournee tot en met 17/12 langs onder andere Strombeek, Wilrijk, Dendermonde, Overijse, Aarschot en Lokeren. Volledige speellijst via www.marthatentatief.be

Een handleiding voor het leven, het is een ambitieus opzet voor een zaterdagse theatervoorstelling. In [Hoe te leven](#) strijden Herwig Ilegems (*Duts, Twee zomers*) en Johan Petit (MartHal'tentatief) om de beste levenswijsheid ter wereld. In drie rondes pitchen ze allebei hun favoriete spreuken, waarna het publiek mag stemmen en een delegatie uit de zaal er zelf eentje mag verdedigen in de finale. Het concept werd voor corona mee ontwikkeld door Wim Helsen, maar door zijn drukke agenda moest hij de rol doorgeven aan Ilegems.

Op papier zou *Hoe te leven* snel kunnen vervallen in opgeblazen peptalk van twee zelfhulpgoeroes of een kneuterige Bond zonder naam-performance, maar gelukkig spreken Ilegems en Petit als

authentieke ervaringsdeskundigen over de levenslessen die ze zelf met vallen en opstaan hebben geleerd. Het leidt hen opvallend vaak terug naar de kindertijd. Onder het motto 'Niet liegen verlost ons van schaamte en schuld' vertelt Ilegems hoe hij als klein jongetje ooit een ernstige ziekte veinsde zodat hij niet meer naar school moest. Steeds dieper raakte hij verstrikt in zijn web van leugens tot hij uiteindelijk tien dagen in het ziekenhuis belandde. Zijn gezin stond doodsangsten uit. Wanneer Ilegems vertelt dat zijn moeder ondertussen alzheimer heeft en hij het geheim nooit meer zal kunnen opbiechten, wordt de zaal muisstil. Ook in zijn pleidooi voor 'Je bent er al' legt Petit zijn hart op tafel. Voor dit zelfverklaarde 'Duracell-konijntje' dat liever naar de bakker rent dan wandelt waren *decomfort words* van mindfulness-grondlegger Edel Maex de redding uit zijn burn-out.

De kunst van het detail

Ilegems en Petit doen dat goed samen, al was het contrast met de absurde Wim Helsen vast groter geweest. Petit is een echte publieksmenner, een feilloze improvisator die het publiek in plat Antwerps toespreekt alsof we thuis in zijn living zitten. Het maakt zijn getuigenissen doorleefd, maar veilt tegelijk ook de poëzie eraf. Ilegems ontpopt zich dan weer tot een meeslepend verteller die zoals elke nostalgicus het detail tot kunst verheft. Met zijn kleine 2u15, exclusief pauze, mocht de show wat gebalder zijn, maar zoals Ilegems zou zeggen: de schildpad weet meer over de weg dan de haas.

Karolina Maruszak

Hoe te leven is charmant, toegankelijk en verbindend. Toen in de epiloog de non-binaire tiener Lou op het podium van de schouwburg in Mortsel een vlammend pleidooi hield voor de winnende leuze 'All things are possible', was heel duidelijk dat dit werk iets beweegt bij een breed publiek. Tegelijk heeft de herkenbaarheid ook een limiet. Het is de taak van de kunstenaar om via het herkenbare naar de abstractie te gaan, om het publiek mee te nemen naar een plek waar het nog niet is geweest, zegt Ilegems ergens. Die verheffende trap missen we nog. Het maakt *Hoe te leven* menselijk, al te menselijk in de goede en begrensde zin van het woord.